

МОТИВИ към ПРИСЪДА №26/19.09.2023г. постановена по НЧХД №447/2022г.

по описа на Районен Съд-Димитровград

Против подсъдимата С. А. Д. от гр.Димитровград, е предявена тъжба и повдигнато обвинение от тъжителя Н.Н.Т. от гр.Димитровград, за престъпление по чл.182, ал.2 от НК - за това, че на 16 август 2022г. в гр.Димитровград, Обл.Хасково, като родител- майка на детето Н.Н.Н., ЕГН ***** (роден на 17 юли 2015г.), не изпълнила съдебно решение на Районен Съд- Димитровград– Решение №11/11.01.2017г. и Решение №236/16.08.2017г., постановени по гражданско дело №1184/2016г., в частта им относно определените от съда лични контакти на бащата с детето, според които бащата Н. Т. може да взема и гледа детето Н. Н. един месец през лятото, когато майката не ползва платен годишен отпуск, (с преспиване), като на 16.08.2022г. е отказала да предостави детето на баща му Н. Т. за едномесечен престой и отглеждане.

В с.з. тъжителят поддържа тъжбата си. Счита описаното престъпление за доказано по безспорен и несъмнен начин.

Повереникът на частния тъжител счита, че е доказано по несъмнен и безспорен начин, че подсъдимата е извършила действия с които не е изпълнила съдебно решение и не е предоставила детето Н. Н. на баща му. Моли за признаване на подс.Д. за виновна и за налагане на предвиденото наказание.

Подсъдимата С. Д. заявява, че разбира в какво е обвинена, не се признава за виновна, описва станалото по време, място и начин. Твърди, че не е възпрепятствала тъжителя Т. да вижда сина си, като за станалото на процесната дата имало разбирателство между двамата. Излага данни за влошени взаимоотношения с бившия си съпруг, отрича да е целяла умишлено неизпълнение на съдебно решение. Моли за оправдаването ѝ.

Упълномощеният защитник на подсъдимата пледира невиновност на подзащитната си и отхвърляне на обвиненията поради недоказаност и поради неосъществен състав на престъплението като цяло. Излага подробни съображения в пледоарията си, касаещи липса на състав на престъпление, добросъвестност от страна на подзащитната му, липса на умишъл за неизпълнение на съдебна заповед. Моли за оправдателна присъда.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Тъжителят Н.Н.Т. – на 37г., от гр.Димитровград, и подсъдимата С. А. Д.- на 31г. от гр.Димитровград, сключили граждански брак на 22.04.2015г., който брак бил прекратен с Решение по гр.д.№ 1184 от 2016г. на Районен Съд-Димитровград. По време на брака им се родило едно дете- Н.Н.Н. с ЕГН

*****. С решението за прекратяване на брака, съдът предостави родителските права на майката, а на тъжителя определил режим на свиждане, както следва: всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 10,00 ч. до 17,00 ч, без преспиване, както и 10 дни през лятото, когато майката не е в платен годишен отпуск- до навършване на 3 годишна възраст на детето, а след навършване на 3-годишна възраст всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 9,00 ч. в съботния ден до 17,00ч. на неделния ден с преспиване, на коледните празници /24-26 декември/ всяка нечетна година от 9,00 ч. на първия ден до 18,00 ч. на последния ден, новогодишните празници /31 декември-01 януари/ през всяка четна година от 9,00ч. на първия ден до 18,00 ч. на последния ден, както и един месец през лятото, когато майката не ползва платен годишен отпуск, със задължение да връща детето след изтичане на определеното време.

Въпреки подробно постановеното съдебно решение, между родителите възниквали чести конфликти по предаването на детето, като се стигнало до предприемане на процедурата по предаването на детето да се извършва от частен съдебен изпълнител.

На 14.08.2022г. тъжителят Т. взел сина си при него, доколкото периода за престой на детето бил при бащата. Два дни след като го взел – на 16.08.2022г., тъжителят Д. бил привечер със сина си в двора на училище „Иван Богоров“-Димитровград, където детето си играело, а тъжителят стоял настрана заедно с новата си съпруга- И. Т.а, както и с приятелите си Д.Б. и Х.Ж..

През това време подс.С. Д. излязла на разходка заедно със своята приятелка- К. С., като двете се отправили към парк „Вапцаров“. Пътят им минавал покрай двора на училището, в което си играело детето на подсъдимата и тъжителя. Св.С. забелязала, че малкият Н. си играе в двора на училището и казала на подс.Д.. Двете влезли в двора и детето след като видяло майка си, се затичало към нея и я прегърнало. Виждайки станалото, тъж.Н. Т. дошъл и започнал спор с подс.Д.. През това време детето се разстроило и не искало да се отделя от майка си. Тъжителят се обадил на тел.112 и извикал полиция. Св.С. след като видяла развитието на конфликта, телефонирала на В.Г.-мъжът, с когото съжителствала подс.Д.. Последният бил седнал на заведение с приятели и дошъл пеша след няколко минути, а малко след това дошъл и св.К.М.- приятел на св.С.. Не след дълго на място пристигнали и полицейските служители при РУ-Димитровград – Б.Б., Г.П. и Д.К.. След като установили фактическата обстановка и станали свидетели на това как малкият Н. не искал да се отделя от майка си, бил разстроен и не искал да се връща при баща си, чули и как родителите постигат съгласие детето да отиде при майката, въпреки, че било в режима на свиждане на бащата. Разбирателството между родителите било постигнато за това, детето след като се успокои, в следващите дни да е отново при бащата. След което всички се разотиили от училищния двор.

На следващия ден, подс.Д. приготвила сина си, за да бъде взет от

бащата. Той обаче не дошъл до домът им, не се и обадил по телефона. Това продължило и през по-следващия ден, като в следствие през работните дни, подс.Д. продължила да оставя сина си след училище у св.Н.К.- майка на тъжителя Н. Т..

Горната фактическа обстановка съдът възприе на база приетите писмени доказателства- приетите и приложени документи, показанията на разпитаните свидетели – Х.Ж., Д.Б., И. Т.а, В.Г., К.Н., К. С., Н.К., Б.Б., Г. Д. и Д.К., както и от обясненията на подсъдимата, които доказателства съдът възприе и кредитира в обема и по начин- описан по-долу.

На първо място, по делото безспорно се установиха няколко факта: - влошени взаимоотношения между подсъдимата и тъжителя; - подавани жалби до РУ-Димитровград от страна на тъжителя, с оплаквания за това, че подсъдимата укрива детето им и не му го предава; - наличие на изпълнителни дела за предаване на дете чрез ЧСИ Н.К..

За да бъдат извлечени правилните правни изводи от така установената фактическа обстановка, следва да се направят няколко уточнения: - тъжителят претендира извършено престъпление от подс.С. Д., която на конкретна дата- 16.08.2022г., не изпълнила съдебно решение на Районен Съд- Димитровград.

Съобразно разпоредбата на чл.182, ал.2 от НК: „Родител или друг сродник, който не изпълни или по какъвто и да е начин осуети изпълнението на съдебно решение относно упражняване на родителски права или относно лични контакти с дете, се наказва ...“.

В случая, на 16 август 2022г. подсъдимата С. Д. фактически не е изпълнила съдебно решение относно лични контакти на бащата Н. Т. с детето им Н..

Престъплението по чл.182, ал.2 от НК може да се състои в неизпълнение или в осуетяване по какъвто и да било начин на изпълнението на съдебното решение относно упражняването на родителските права, респ. на установено задължение от съдебното решение, което деецът е длъжен да съблюдава. Съставът на чл.182, ал.2 от НК не предвижда съгласие или желание на детето, що се отнася до отглеждането или предаването на малолетните деца при осъществяване на лични контакти. Престъплението по този състав може да се осъществи както чрез бездействие, така и чрез действие. В случая подс.С. Д. е следвало да изпълнява предписанията на съдебно решение №11/11.01.2017г. и Решение №236/16.08.2017г., постановени по гражданско дело №1184/2016г. по описа на Районен Съд-Димитровград.

Видно от показанията на всеки един от разпитаните свидетели, на 16 август детето Н. е било в режима на лични отношения с баща си Н., като последния действително се е възползвал от това си право. Обстоятелството, че детето се е видяло с майка си- подс.С.Д., е довело до изразено явно нежелание от негова страна, да остане при баща си. Кое то обстоятелство и след намесата на полицейските служители, е довело до там, родителите на малкия Н. да се

разберат, че същата вечер детето ще се прибере при майка си. Откъслечни са данните за това, че тъжителят е съобщил на подсъдимата кога точно ще заминават за почивка на море. Категорични обаче са доказателствата, че два дни по-рано- на 14.08., подс.Д. е предала детето на баща му, с приготвен багаж и убеждението, че ще ползват 1-месечната лятна ваканция. Доказателствения материал изобилства от множество данни за влошените взаимоотношения между родителите, предишни постъпки и прояви, дори и последващи такива. Но отсявайки тези доказателства съобразно правната рамка на провежданото наказателно производство, се установи по безспорен начин, че на 16 август 2023г. подс.Д. не е извършила умишленото престъпление, в което е обвинена, а именно- да не изпълни съдебно решение по отношение режима на лични контакти на сина й Н. с баща му. Неизпълнението е налице от фактическа страна. Но не и от субективна. Всички свидетели- присъствали въпросната вечер в двора на училището, заявяват в показанията си, че се е стигнало до разбирателство между подсъдимата и тъжителя, детето да остане при майка си вечерта. И това е станало поради разбирането от страна и на двамата родители, предвид състоянието на детето. Т.е. на 16.08.2022г. е налице неизпълнение на съдебно решение, но това неизпълнение е станало със знанието и съгласието на заинтересованите и е било взето в полза на детето. С приключването на споровете и постигане на разбирателството, е приключила срещата в двора на училището, след което е приключил е дният 16 август 2022г. На този ден, виновно неизпълнение на съдебно решение от страна на подс.С. Д. не се установи да е извършено. В следващите дни е без съществено значение съобразно обвинението поведението на подсъдимата и тъжителя. Взаимните нападки и упреци кой е следвало да предаде или вземе детето всъщност не са правно релевантни по настоящия казус. За пълнота следва да се посочи, че не се събраха убедителни доказателства за това, че майката е следвала да върне- т.е. физически да отведе детето до дома на бащата. Напротив- болшинството от свидетелите заявяват, че уговорката между двамата е била бащата да вземе детето си, а не да очаква същото да му бъде доведено. При ситуация, в която детето е в режима на лични отношения с бащата, се очаква последният да прояви активност и да го потърси. Доказателства за такава обаче почти липсват, а наличните данни в тази насока са твърде неубедителни. Нелогично е да се приеме, че при резервирана почивка от 22 август, в продължение на 5 дни- от 16 до 22.08. да не е намерен вариант от страна на бащата да вземе или да не открие детето си. Прави впечатление също, че подаваните от него преди този случай сигнали до полицията, са именно заради невъзможността да се открият майката и детето. В случая обаче в продължение на 5 дни такива сигнали не са били подавани.

В обобщение може да се посочи, че липсва необходимост за разискване на всяко от свидетелските показания, доколкото общото между тях и без наличие на противоречия е, че на инкриминираната дата- 16.08.2022г. е имало разбирателство между тъжителя и подсъдимата детето да остане да

пренощува у майката. Така е останал неосъществен състава на престъплението по чл.182, ал.2 от НК от страна на подсъдимата. За пълнота следва да се посочи, че ако има неизпълнение на посоченото съдебно решение, то следва това да е станало след 16.08.- на неконкретизирана от тъжителя дата. Но дори и за след тази дата не се събраха доказателства за виновното неизпълнение на съдебно решение от страна на подсъдимата.

Т.е. при анализ и съпоставка на всички събрани доказателства, може да се установи подкрепеността като цяло на извода, че на процесната дата, не е било извършено умишлено неизпълнение на съдебно решение от страна на подс.С. Д..

В заключение може да се направи единственият правен извод от описаното по-горе, а той е, че в случая не се доказва по безспорен и несъмнен начин извършено престъпление по чл.182, ал.2 от НК- в каквото е обвинена подсъдимата Д. по настоящото производство.

Предвид обстоятелството, че по наказателни дела от частен характер, тежестта на обвинението пада изцяло върху частният тъжител, в случая не се събраха категорични доказателства, които да установят извършено престъпление, а от там и да ангажират наказателната отговорност на подсъдимата, и предвид императивната разпоредба на чл.303, ал.1 от НПК, която гласи, че осъдителна присъда не може да почива на предположения, съдът призна подсъдимата за невинна и я оправда по така предявеното ѝ обвинение.

На основание 190, ал.1 от НПК, след като призна подсъдимата С. А. Д. за невинна, съдът постанови тъжителят Н.Н.Т. да ѝ заплати сумата от 1000 (хиляда) лева- произтичаща от направени по делото разноси от подсъдимата за адвокатска защита (видно от представения договор за правна защита и съдействие).

Мотивиран от гореизложеното, съдът постанови присъдата.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: